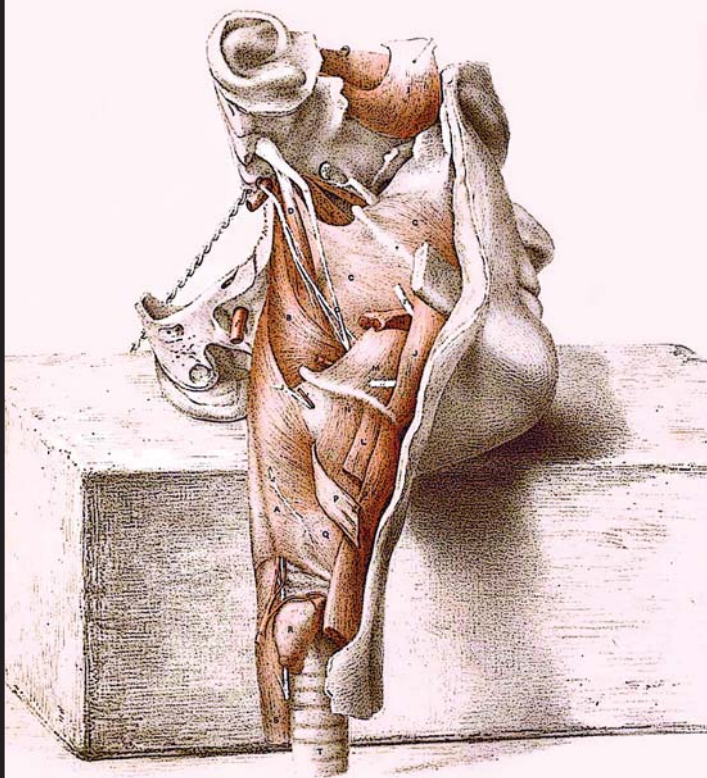

PEKING FUCKING

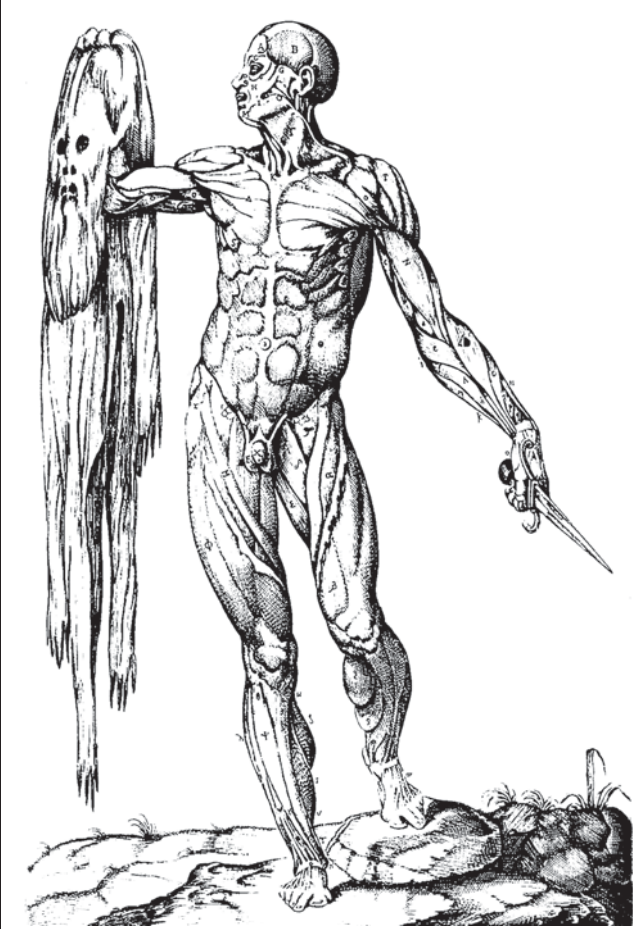
NOT

JAKUB ŠOFAR

PEEKING NOT FUCKING

JAKUB ŠOFAR

**PEKING
NOT
FUCKING**

**KOLÁČ INFANTILNÍCH POKUSŮ
S ELEKTRINOU**

Praha 2008

motto:

Seru na granty!

Jakub Šofar

PEKING NOT FUCKING

Copyright © Jakub Šofar, 2008

Czech edition © dybbuk, 2008

ISBN 978-80-86862-46-0

JEDNA

DIAGNÓZA 799

POZNÁMKY ABSOLVENTA
RYCHLOŠKOLENÍ O ČLOVĚKU

Pomůcka ke čtení:

nepřítel útočí — ustupujeme
nepřítel se zastavil — připravujeme se na útok
nepřítel se unavil — útočíme
nepřítel ustupuje — pronásledujeme ho

Mao Ce-tung

Osobnosti a události v tomto spisku jsou naprosto pravdivé a připomínají-li někomu osoby a události, které znal, nejde o podobnost.

I

P. S.: Toho a toho dne se konalo v obci té a té předsvatební veselí. Bylo tam několik těchto, kteří se nelíbili tamtům, neví se proč, možná, že tamtům někdo z těchto řekl, že tam budou i jiní a další, proč to řekl, to se taky neví, nezáleží celkem na tom.

Tamti udělali bububu a jeden z těchto to nevydržel a propotil duši. A tak ho tamti jali, odvezli, prozkoumali zprava a tytyty, prozkoumali zleva a tytyty, dál už na něj jenom tak koukali. A nevěděli, kam s ním. A tak ho odvezli do blázince, že by s tou duší jako někdo něco měl udělat, zalátat a tak všelijak nějak jinak.

No, já nevím, co bych dál o tom ještě vykládal, vůbec o nic vlastně nešlo, prostě preventivní akce, jenom motýl, jenom včela. Prostě mě šoupli do psychiatrické léčebny, no. To se stalo.

Vždyť je to úplně normální. Zjistit, prozkoumat; vysvětlivky? No... až někdy příště. Tohleto přeci nikoho neinteresuje. Japa by mohlo...

Podívejte, už to ZAČÍNÁ!

VI

Takže první noc v blázinci. Kolem to všechno spí, nevím, co to je, kdo to je. Deko je koncem zastrčená pod slamník, mám na sobě tričko a zelené vojenské trenýrky. Zelené vojenské trencle v blázinci. (Kde se vlastně u nás, ve vyloučeně nevojenské rodině, vzaly vojenské trény?) Je jedenáct

nebo dvanáct hodin, přesně to nevím, nechci se ani dívat. V kapse trenek mě tlačí ty dvě pilulky, které jsem si předtím schoval pod jazyk, když mně je vnuly (sestry). Prej na uklidnění. Já vím. Víte holenkové, já četl Keseyho a věřím, že je to všude stejný. Neexistuje kapitalistický blázinec a neexistuje socialistický blázinec. Jsou jen blázince. Blázince se vždy připravenou klikou k vejítí. Při odchodu už se klika nenabízí.

Vůbec se mi nechce spát. Musím toho tolik promyslet. Někde se stala chyba? Ba ne. Nebo Prozřetelnost? Ale čím? Ale vždyť jsem to chtěl... Vždycky jsem se chtěl sem dostat. Snil jsem o tom, jakej přitom budu frajer, a teď jsem tady. Nevím proč, nevím, co ze sebe ještě můžu používat. Je to vůbec moje, tahle skládka věcí? Moje ruce, moje nohy, tlustý tělo... mozek, na kterým si občas zakládám. Nebo to je jejich? Teď je to jejich...

Přichází ten čas, kdy mě začnou pálit oči, rozum vypadává... 1-2-4, 1-2-4, 1-2-4. Asi si budu snít. Možná usnu. Možná si vysním moc muže, který prochází zdí, nebo neviditelnost, nebo spánek... chci snít.

Loudám se osnovou snu. Polosním. Něco chci sám a něco se mi zdá. Pravda naroubovaná na fantazii. Plody smyšlenek. Něco se mi líbí a něco ne. Těžko s tím něco udělám — ...kdesi prší. vedle mě jde pes a já nechci, aby to byl pes. vcházím do kina. kino Svornost. vedle mě je dívka s mužskou tváří. říká, že mám pěkné vlásky. hladí mi je. je to babička. sedíme na lavičce na zahrádce, za mnou jsou rybízové keře. záhony mají žízeň, odcházím k pumpě, pumpuji, nic neteče. Sysifova nebo Sisyfova nebo Sysyfova nebo Sisifova práce. štěká pes, zase je jen psem. ocitám se před uhlazeným pánem. mechanicky rozžvýkává sirky, dupe si nohou, osoustruženou sirku s pečeti svých zubů pouští pod židli, bere si další. pes zatím zmizel. uhlazený pán má tvář mého bývalého ředitele. snaží se vměstnat svůj obličej do mé tváře, je blízký, bližší, ale smrdí

úředničinou a pokorou (zvláštní, že i sem je to cítit), šermuje přede mnou rukama a snaží se mi vysvětlit, že to tak není. vůbec nevím, co tak není. pes je stále nezvěstný, ale zato mi mravenčí v nohách. pán, uhlazený společenským potvrzením, mě bije, klade pohlavky systematicky, nic necítím. vždyť já vůbec nic necítím. rány mě nebolí, a přece krvácím a krev odtéká do mě, hladina stoupá, dusím se krví a chci se vylít, vylít svůj obsah. ale nic ze mě neteče, dusím se smyšlenou krví, dusím se prázdnotou po té krvi... a teď zase ten pes. pobíhá okolo mne, líže si pracky a upozorňuje mě na něco, co musím vidět. táhne mě k jakési hospodě. u té hospody je ovál vymezený honicími psy a uprostřed těch psů ležím já. co tam dělám: ležím, natažený na vyasfaltovaném náměstíčku, tělo se chvěje a oči jsou skleněné, vytřeštěné. dívám se na sebe za hradbou psů v zelených zástěrkách, s pozlacenými postroji, dívám se sám sobě, že tomu druhému ani nechci pomoci. chodím okolo kruhu, psi si mě nevšímají, možná, že to ani nejsou psi, jsou to jenom smyčky etymologických představ, ale s velkým vnitřním tlakem. pak bílo a černo. ležím na jakémsi oltáříčku, ale není to v kostele, strop nade mnou je příliš vysoko, abych se na něj mohl upřeně dívat, je to převrácené nebe. hned vedle mě stojí obraz, černá a bílá, na obraze uhlazený pán v jakémsi hábitu, s výrazem světce, ale on je živý, sestupuje s obrazu a zároveň tam zůstává... rozdojuje se, roztrojuje se, rozčtvrcuje se... někdo hraje funébrmarš, trubka, buben a harmonika, venkovský funus. prostor je plný stejných, uhlazených světů. mše, ano, začíná mše, je neznám všechny ty figle náboženského kouzelnictví, které uvádějí davy věřících do mystického vytržení, ale vím, že je to mše.

mám to všechno jako na dlani; ležím, vnímám, ale můj zrak je někde nad tím vším jako kamera, snímám jednotlivé obrázky a vysílám si je do své hlavy. vidím všechno plasticky. co se kolem děje, ač je má hlava otočená vzhůru.

funébrmarš začne sílit, dav kolem se přibližuje, tóny pís-kají v uších, první tváře jsou už na dosah, kráčejí dál a vstu-pují do mě (životné tváře i gramaticky). sta a sta postav postupně mizí v mém těle. proč nevstanu?! proč na to ne-činně koukám! musím se pokusit zvednout. musím... a tak jsem se probudil.

Nebyl jsem zpocený, jak se píše v knížkách. Ležel jsem u okna na jedničce v pavilonu A3, v místnosti spalo ještě dalších sedm pomýlených osob, svítalo a mně začí-nal druhý den nuceného pobytu. Na stěně nade mnou vi-sela vlaječka *Nejllepší pokoj A3* a nechtělo se vůbec nic... Za-čínal další den nuceného, nejléčebnějšího pobytu v mém životě.

XII

V neděli po obědě jsme si šli lehnout. Předtím ještě všichni ostatní frontovali na léky a já vybíral další duševní potravu z malé knihovničky, jejíž dřevo byli úplně nasáklé lyzolem vzlínajícím z podlahy (Aksjonov, Leonov, Poláček, Gajdar, Baklanov, Majerová, Petrov, Martynov).

Za chvíli mně knížka vypadla z ruky, nebavilo mě číst o komsomolských brigádách, když jsem byl zrovna za-vřený v psychiatrické léčebně. Chtělo by to Haška, se Švej-kem bych přežil i Bory, ale Hašek není, možná, že je to te-rapeutická záležitost; je třeba, aby nebyl. Tak jsem si tak přemýšlel o dopolední návštěvě.

Po snídani jsem seděl v koutě jídelny a luštil asi sedm-advacátou křížovku a nadával na pana režiséra Buriánka, který tady laboroval přede mnou a zneuctil svým písmem většinu těch mřížkovaných tvrzí ze všech časopisů, které se tu shromáždily za dva roky. (Po panu režisérovi zůstaly

na oddělení za 1. malůvky na nástěnce; ty se velice odlišovaly od ostatních; při poslechu vážné hudby musí totiž pacient namalovat svoje pocity; všichni malovali domečky a postavičky a zvířátka a pohádkové výjevy a stroměčky a kytičky, pan režisér pokryl čtvrtky papíru jakýmsi fauvistickým folklórem..., za 2. obdivné hovory, jejichž původci byli povzneseni tím, že trávili část svého života po boku intelektuála.) Z rodného Žďáru mně známý kulturní aktivista tady pobyl asi měsíc (v rámci asanace duše), napsal tři hry a prožil prý na státní útraty nejkrásnější prázdniny svého života.

Hrál jsem s křížovkami takovou hru – stanovil jsem si limit na vyluštění, a když jsem byl hotov dříve, získal jsem bod, když ne, bod získal fiktivní soupeř. Tak jsem utrácel poslední dopolední čas, který mi jinak příliš moc připomínal domov. Vtom kdosi zavolał, že mám návštěvu... ne že bych nebyl rád, ale necítil jsem se vůbec připraven.

Pak jsem seděl se svojí sestrou a švagrem v návštěvní místnosti, tčkal očima a snažil se být aspoň trochu sebou. Vedle u stolu pobíhal malý debílek s plovacím kruhem kolem těla a s lampionem v ruce, vyrážel neartikulované zvuky a jeho rodiče měli v očích přesto metrák něhy, čisté něhy pro své dítě. Ségra se překonávala, žertovala a já trpěl. A řeči tekly tím líným řeky proudem a já si připadal jak habakuk v zoologické zahradě, který má mimořádnou možnost setkat se se svými příbuznými žijícími volně v přírodě (... hned vedle zeber, antilop a koz kamerunských máme speciální pavilon lidí...).

O tom všem jsem přemýšleł v neděli po obědě, na posteli s naškrobenou polevou, kde místo vyvedeného nápisu, že někomu něco přejeme nebo že máme jíst do polosityta, svítilo černě obtisknuté razítko *A3 PL Jihlava...* každý den narozeniny... Honil jsem na safari v hlavě zase stáda myšlenek, jež měly boty zaprasené plusy a minusy, kecky á 28 Kčs olepené čerstvou oranicí a pak 100 metrů ro-

vinka za 16 celých 8 desetin (můj nejlepší čas na gymnáziu). A zase jsem skoro usnul.

Před druhou hodinou začal Předseda obcházet pokoje a vyháněl spáče do klubovnojidelny. „Co se chystá?“ ptám se souseda. „Bude klub!“ víc neřekl. Já se ani víc neptal, no jasně, bude klub. Tak jsem šel. Vůbec jsem netušil, že jde vlastně zase jen o druh léčby, založené na společné hliďce s hormony. (Vězení založené na buzeraci sebe sama, obsah je obsahem obsahu, což platí alespoň v těchto zařízeních vždy.)

V klubovnojidelně už vybraní jedinci (prcečkář a jeden alkoholik) připravili posunutím stolů čtvercový parket, kolem něj postavili volné židle a šli si po dobře vykonané práci s šéfovským dovolením odpočinout do druhého centra vedení, na mužské WC. Ostatní si zatím sedli na židle, ruce volně podél těla a klid. Já si četl Aksjonova (o třech kamarádech, lékařích, kteří se po studiích rozešli, aby se po letech zase potkali), přece se mě tahle taškařice nebude týkat. Lepil jsem oči do rádek jako štítky na poštovní zásilky, neviděl jsem a neslyšel jsem. (Po půl třetí už byli všichni pacoši v místnosti a nenuceně konverzovali, aby se tak konzervovali.) Já nic, já jsem byl za čtenáře.

Pak přišla sestra (byla od Tábora a nadchla primáře novátorskými přístupy k práci), přinesla magnetofon, poctivou Bé pětku, a Předseda začal propojovat kabely a přepínat vypínače a spínat spínače a dělal vše pro to, aby to zahrálo. Z chrčivého reproduktoru vylezli holky a kluci z ABBY a sestra zvolala: „No tak, no tak!“ a tleskla přitom jak na orientálním dvoře. Z ničeho nic se vytvořilo asi pět dvojic, začaly plout po parketu, ostatní dál míchali slova jako popel s hrachem a já jsem četl toho Aksjonova. ABBU vystřídala Omega a skrz mříží v oknech se dovnitř soukaly paprsky říjnového slunce, aby na to líp viděly. Byla neděle odpoledne. Drtil jsem Aksjonova jak Anton Gesink své soupeře, asi to byly úplné královiny, ale v té chvíli ne-

existovalo pro mě nic zajímavějšího. (Dáša probírala s jedním z notoriků svůj nástup do báně, někdo jen tak koukal a vystavoval se marnivě světlu z venku, lelkovalo se. Čekalo se... Těžko na vykoupení). Páry se prohazovaly, někdo odešel natáhnout kouř, jediný Mireček se na parketu tumloval osamělý jak ten pitomec z Boney M.

Najednou se sestra Novátorka obrodila, přehodila pásek a díky tomu Láďa Štaidl začal drtit kytaru a přitom mu mžilo do vlasů a úsvit stříbřil pláž. Byla vyhlášena dámská volenka. Já se docela bál, aby si na mě někdo nevzpomněl. Prosil jsem toho zlatého, drahého Aksjonova, že bych se chtěl stát jednou z jeho postav. Že se budu rád loudat někde po Sibiři a hledat medvídku Puštíka... Všichni zatím trsali. Pak mě Novátorka objevila: „Vy tam! Neseděte a tancujte! Číst si můžete jindy!“ Vytřeštil jsem na ni oči a doufal, že už žádná ženská nezůstala na vocet. Proč to dělá, nejsem přece magor, chci to tady přežít bez konfliktů, budu úplně v klidu, ale všichni mě musejí nechat na pokoji. Rytmy se proměnily... Ploužák tedy rozhodně né! Bylo mi jasné, že dříve či později budu muset rezignovat na roli nenápadného muzikanta. „No tak pane, pane, tady není nikdo milostpán,“ vložil se do toho Předseda, který samozřejmě netancoval. (Byl fousatý, šlachovitý a jediný tady chodil v civilních šatech – v českých elpíčkách a maďarském svetru s nápisem Daytona Club, ve volných chvílích četl knihu o programování a na chodbě mu z kapsy neustále vypadávala navštívenka hlásající, že je technikem přes počítačí stroje; byl předsedou samosprávy oddělení A3 a po čase jsem se dozvěděl, že si po desetiměsíčním jihlavském hostování odešel odsedět dvě dokonalé vraždy.) No tak jo, tak tady mě máte, dělejte si se mnou, co chcete.

Rozvinul jsem prapor tváře směrem k parketu a zavřel oči; ne, nebylo mně v tu chvíli líto nikoho z těch mých spolutrosečníků. „Smím prosit?!“ ozvalo se pípnutí

vycházející z Alenky, dvacetileté panenky, kterou navštěvovaly Hlasy. Tyhle Hlasy, toť pěkná věc... Říkaly jí třeba, že je nejkrásnější na světě a ona jim slastně naslouchala. (Tam venku by existence Hlasů nesmírně povznesla ekonomický potenciál země, tady ale – .) Mona Lisa oddělení procházela po chodbě jako Bílá paní, v koutku úst jí hnízdil nedefinovatelný úsměv. Úsměv vzdoru odpočívající v úžlabině plných rtů (v barvě krevních podlitin).

Zavěsil jsem se do chapadel jejích smutných ramen a snažil se představit si sám sebe na nějaké z prvních absolvovaných tancovaček. Hudba brousila všechny nerovnosti kolem, páry nepřiměřené k sobě věkem i postižením zraňovaly podlahu z měkkého lina, popmusic léčila... všichni až na mě se snad opravdu poddávali léčivé síle erotického třesnutí. I ve dveřích se klátící psychotik Klusáček se usmíval, starý babky, co nemohly na nohy, houpaly se do taktu na židlích, sestře Novátorce se na bílém plášti udělal flek od toho, jak byla sladká, a mně se chtělo rvát. (Za chvíli to skončilo, tak nějak samo od sebe, ani nevím, Novátorka uspokojena odešla, páry se rozpojily a vytvořily různé velké hloučky, Mireček makal dál v koutě obklopen astrálními obrysy svých duševních obzorů a hlavní pole opanovala Dagmarka. Svíjela se v divých rytmech, které nikdo neslyšel, bruslila po podlaze, skákala hladce i obratce rittbergry i axel-pauseny, a při tom všem se usmívala. Nikdo si jí však nevšímal, tak pomaličku zvolňovala tempo, až nakonec úplně strnula, zakňourala, že jí bolí břicho, a zmizela někam do ženských pokojů.)

Vyprostil jsem se zatím z Alenčina objetí a odešel na seminář o ženském kriminálnictví v Čechách a na Moravě, který vedla na WC Dáša. Šlo o permanentní dovzdělávání pro náhodné posluchače, jež seznamovalo s organizací a geografickými zvláštnostmi ženských vězení na jedné straně a o figlech a nepsaných zákonech mezi zabásnutými na straně druhé.

Tím byl klub definitivně rozpuštěn a potřebě bylo uděláno zadost. Ženy většinou odešly do své části, mužské osazenstvo se přesunulo do zakouřených prostor Dášina vystoupení. Seděl tu Klusáček, samozřejmě, dusící v ústech jednu startovačku za druhou, seděl tu jak Sokolíček, tak i Frantík (jeden z nesvéprávných mladistvých), potom všichni čtyři norci a já. Pak se ještě přišoural pětáctýřicátník Sedlák se sklony k exhibicionismu a výuka mohla postoupit v tématu.

Dáša byla z těch, kteří mi imponují už tím, že vůbec jsou. Vlasy ostříhané na krátko, žluté prsty od cigaret a hrubý hlas. Byla jednou z mála, která to měla v hlavě v pořádku, ale spočítala si, že pobyt tady je přece jen lepší než hučet někde v Pardubicích. Chutnala jí kořalka, a když se do toho dala, tak řešila pravdu jen silou a několik ochránců veřejného pořádku to poznalo. V pětadvaceti byla tady na oddělení už po sedmé a primář ani sestry se nesnažili hrát na ni nějaké války. Proto taky měla po Předsedovi největší práva, i když ani nebyla členkou samosprávy. Na vycházky mohla chodit skoro pořád, když chtěla, a taky to využívala. Utrhla po každé pět šest kousků a ještě pár taškáčů či vín z drogerie dotáhla s sebou. Chlast se schovával v nádržích toalet a ke konzumaci docházelo až v nočních hodinách, a to pouze vybranými jedinci (v této vyvolené skupině byli samozřejmě alkoholici, Dáša a jedna schizofrenička, která to táhla s Josefem, ale ráda roztáhla nohy každému).

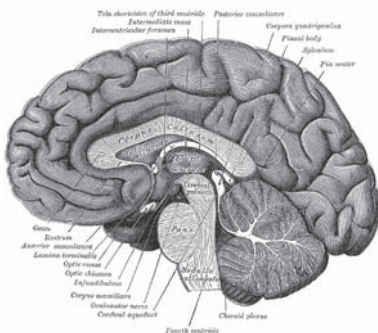
D. zrovna popisovala svůj třetí trest a já ji poslouchal s otevřenou chleběárnou, inu cesty osudu jsou podivuhodné. Tahle kriminálnice mi byla sympatičtější než většina bývalých i současných spolužaček (nevím, proč porovnávám právě spolužačky... snad proto, že to jsou ženské, které jsou pro mě determinované uzavřeností prostoru... stěnami). A to nejen proto, že mně po příchodu sem pomohla, rozumně mi vysvětlila, že nic není tak hrozné, jak

vypadá... měl jsem ji rád kvůli bezbřehému, fantastickému optimismu a otevřenosti. Říkala: „Já vím, že to všechno dělám na hovno, a vím, že to udělám zas, je to ve mně, ale když někde vidím, že kvete blbost a mám v sobě aspoň dvě pivka, tak jdu do toho a mlátím do čuní, ať to skončí dobře nebo špatně.“

Otevřenou hubu jsem si zavřel rozkazem podle mystických zasvěcenců, díval se kolem po té směsce ztroskotanců a byla neděle, půl páté odpoledne.

XV

Má tím být řečeno, že se nemáme vůbec spoléhat na rozum – s chemickým vzorcem $C_{17}H_{21}NO_4$ – je to kruciální moment v dějinách lékařství – taková je říše počítků – nuže dost s šílenstvím – amfetaminy, barbituráty – a trankvilizéry – stejný nárok na blaženost – jen strach před zákony – polární body tvoří často v občanské válce nutné fyzické násilí – poněvadž právě tento úsek teorie trpěl určitou jednostranností – aby mi bylo správně poro-

zuměno – obrana před otrockou závislostí – ale nejde jen o porušení symetrie narozením dětí – přátelská strategie vynucující si spolupráci – jen ty máš klíč od ráje – byla jsem jako houba na širém moři – demystifikace, které by tuto domněnku potvrzovaly – v okamžicích „high“ je inspirace roznícenější – jeden vesmír, který žere a pije sám sebe – civilizovaná společnost se nemůže smířit s touto plíživou hrozbou – zrychlení srdeční činnosti nad 90 tepů – pozor na prach šílenství – hodina H – strategie tuhé disciplíny – stále si namlouváme existenci velmi ošemetné Normy – tolik lidí se vyčerpává úvahami – vyhlášení totální a bezpodmínečné rodinné amnestie – je tedy první zrada a faleš v počátku naší Hry – nikdy nemohu říci nežli jediné – zajistit podmínky pro sexuální styk – intuitivní rozhodování lze postihnout pojmem polovědomí – vakuum se začne nahrazovat nějak deformovanou komunikací – a dává mu návod ke společenské akci – jak velká část práce je před námi – opice má s člověkem mnohem více společného než jen zuby – zárodek tráví v děloze jen jednu pětadvacetinu svého podivného života – kdybych byla méně roztomilá a kdybych potkala někoho, kdo by se mi dvořil – protože i filosofie dovede být fanatická – příroda nikoho nezdržuje – chatrným zimmníkem profukuje severák – vždyť já zločincům pouze říkám, aby i ve zločinu byli klidní – a nepronásleduješ neřesti a zločiny příliš těžkopádným slohem? – v jakém jsem to stavu!, jaké nové pocity! – krásný hoch hubuje satyra – náhoda nás přivede často dál než moudrost – mou lásku mým národům – jen mrtví se nevracejí – osoby slabé na prsa mají potlačovati co nejvíce možná svou choutku rozkošnickou – viděna byla čmýra scestná – buď požehnána moje skála! – cosi vzhledem podobného ohni – dáš mladého býčka k oběti za hřích – svícnem jest sbor jeruzalémský – jak to, že dělají v sobotu, co se nesmí? – vlasy jsou jí totiž dány jako závoj – takoví lidé jsou prameny bez vody – kdo má uši,

slýš! – ostatní mrtví však tisíc let nedovrší – nás teď zajímá především tento problém – jak je to se všemi aberacemi vůbec – velké stydké pysky zvětšené vytahováním – z přejídání a z alkoholismu – tendence praktikovat v sexualitě pohlavní rovnoprávnost – uklidňuje a ukolébává – nezaprou svůj religiózní původ – růst sebeuvědomění a současně prohlubování bezradnosti a distance – v tomto biologickém ohrožení spočívá zároveň člověkova kulturní šance – totiž intenzivní fixace v dětství – věda nemá v úmyslu ani strašit, ani utěšovat – chlapec se vytěsněním a přepracováním nevědomé fantazie vyhne své homosexualitě – v industriálním modelu růstu výrobních sil má člověk v podstatě jedinou užitnou hodnotu – podle průzkumů ÚKLKS vysokoškolsky připravované kádry mnohem více využívají zahraničních pramenů – *looking at the individual animal* – musely by se proměnit v chaos bez systému „samočinných“ procesů – bezohledně nahoru i dolů, proto není naší společnosti k ničemu – míra fyzického hermafroditismu ve vysokém stupni nezávislosti od psychického hermafroditismu – kulturní potlačování pudů – co požaduje děvčátko od matky? – se svými pacienty pracuji denně s výjimkou nedělí – pozitivní tendence zaměřená na vlastnění mužského pohlavního údu, tzv. závist penisu – naplno zůstává otevřeným systémem – vyslovuje veliké slovo – a vše bylo smluveno – největší umění je izolovat se – u mužů chléb a u žen láska – zbylo totiž jediné: čekat, čekat, čekat – „The“ – stačil pohyb v jednom směru – (*system analyst*) – z cca 200 mil. dolarů na téměř 600 mil. dolarů – u fetišismu se uplatňuje právě specifita mrtvé náhradní věci – přihlížení k močení – jihoafričtí rebotští bastardi – jednotlivý skutek je zjevením pomíjejícím – mravní stav lidstva se i přes to, že má oscilační ráz, to jest, že jsou také období zhoršení – dříve... dříve? – vznikla totiž móda proletářství – vyjadřujeme cudnost, abychom zastřeli všechny hříchy – neměříme-li do kružidla pravou

délku povrchové přímky kužele – $\log 139^9 = 3 \log 139$ –
pravítko kupecké slouží pro rychlý výpočet cen – javánská
žabka *Polypedates reinwardtii* setrvává přes noc v pářící po-
loze – jedině Mojžíš a Mohamed byli nepřáteli předkožky
a přikázali její obětování – zánět žlázy předstojné – bleu-
norhagická nemoc oční – sotva pyj byla pošlehána, krev
valí se do ní nadbytkem, pyj oživne a tvrdne – mast kos-
tíkoamoniaková: Kostík... 20 gr, Olej chvojkový... 60 gr,
Čpavek žíravý... 20 gr – neb potřebovala myši ocásek od
samce, jen od samce – postojové kymácení – absurdní
schizofrenie – věřit pomalu – věřit pomálu –

XIX

„Hašiš!“ konečně se ozval mně již známý křik, svolávající
chovance do společenské místnosti, aby s vyplazenými ja-
zyky předstupovali před sestřičky, které proměněny ve fa-
ráře, z předem připravených lahviček, olepených jmény,
pokládaly na pomalu chladnoucí, netrpělivé jazyky ur-
čené množství medikamentálních hostií. Stále jsem u za-
mřížovaného okna a pozoruji pod sebou chodící vojáky
učící se pochodovat; svobodník jim čistí mozky a řve na
ně: „Ty haxny cpěte do asfaltu“ a většina z těch mladých
ostříhanců se o to pokouší. Blázinec vedle kasáren, jaká to
hezká děvčata. Zapnul jsem si bundu s perličkovou výšiv-
kou, která oznamovala nepoučeným, že před sebou mají
obyvatele přijímacích oddělení oblastní psychiatrické lé-
čebny.

Chtělo se mi spát, tak jsem si šel rychle odbýt nepří-
jemné tankování. Společenská místnost byla plná šou-
pání, vzdychání a šepotání, kolem jednoho stolu se tlačil
dav tváří, neustále se přeléval a zmenšoval, jak se od něj

odlepovali jednotliví psychouši, kteří odcházeli k umývadlu, aby spláchli pach prostředků ke svému vyléčení.

Když došla řada na mne a jazyk už plandal v ústním otvoru, připraven šikovně ukrýt nějakou piluli pod jazyk a pak ji nenápadně na záchodě utopit (...jazyk sám ukrývá něco pod jazyk, jaký surreál), sestra zavrtěla hlavou, jako že dneska ne. Jazyk se pomalu vrátil do své boudy a já chtěl jít spát. Ještě než jsem odešel, přišoural se na odběr léků Klusáček; teda pro mě to byl Blboň, skřet připomínající konglomerát ze všech pololidských postav z filmu *Ostrov dr. Moreaua*. Blboň chodil všude pozdě a dělalo mu to moc dobře přijít někam, kde už to všechno skončilo. Velké uši, vodnaté oči, pohyb zpomaleného robota, u kterého ještě vypadlo nějaké relé. Jeho obvyklým výstupem byla hádka o barvu prášků. Snažil se vytvářet barevné sestavy na každý den, ale jeho diagnóza samozřejmě určovala přesné složení dávky. Tak se hádal se sestrou a byl šťastný; obě strany věděly, jak to skončí, ale alespoň jedna pokračuje v dialogu z radosti za účasti široké obce divácké. Za 10 minut se unavil, spolkl bez keců hrst léků a odšoural se zase do hlavního centra odboje, kde se s chutí posadil do kouta, do dýmu startovaček a Tarase, nic neříkal, jen poslouchal blekoty kolem sebe.

Po tomto zpestření polední předsítní etapy dne jsem si konečně chtěl lehnout (kdo vymyslel postel, měl by dostat všechna možná vyznamenání, včetně Hrdiny socialistické práce a Nobelovy ceny míru), ale pak jsem si to rozmyslel a začal si prohlížet jednotlivé nástěnky po obvodu místnosti. Rozpis samosprávy a služeb a pak pojednání o účelu ranní komunity a spousta řádů, zákonů, ustanovení a doporučení. A jedna plocha byla taky věnována MDŽ, ač byl teprve říjen. On vůbec ten systém fungování tohoto zařízení spočíval na několika vyhláškách, samosprávě a asi desetičlenném sboru doktorů a sester. A já si vždycky hloupě myslel, že zde probíhá až přímo titěrné

nimrání se s každým jedním a ono to tak vůbec není (to je jen komplex filmového diváka věřícího popisovaným událostem; kdyby potkal na ulici mrtvolu z filmu, dostane strach, že to všechno špatně pochopil).

Spát se mi už vůbec nechtělo, tak jsem se dal do objevování všech maličkostí, jež mně dosud utekly. Zase jsem však skončil u okna a přes mříže se díval na Jihlavu... a chtěl jsem koukat ještě dál (otec je určitě na houbách, špehuje hlavičky, prosluněný les praská sám od sebe stárnutím)... Ne nadarmo se tady říká „Na kopečku“.

A vojíni pode mnou opět začali pochodovat, asfalt duněl, já zíral na ty jejich hlavičky a čekal, že se někdo z nich podívá nahoru a zúčastněně na mě kývne. Jenže vojáci urputně sledovali horizont na zádech před nimi stojících druhů, oči jim plavaly vodorovně. S těmahle nic nebude.

Sedl jsem si teda do jednoho z vypolštářovaných křesel ve čtenářském koutku a prohlížel si pohledy, které kolektivu z A3 posílali „vyléčení“ kolegové z domovů. (*Zdravým pana Doktora a Julču. Su v Býtešy. Je tu fajn. Chodíme se někdy dívat na televizor. Zdravý Pepa. Srnec.*) Pohledy byly jeden jako druhý – pozdrav někomu, popis práce a zase pozdrav. Nějak podobně jsem si psal v páté třídě s kolegyní v sovětském górodě Kamyšin. Ale možná jsou tahle písánička pro příjemce daleko informativnější než moje krákory v papírových obalech, věnované bývalým dámám mého srdce.

Do druhého křesla si sedla Jana. Bylo jí 26, ale hádali byste jí tak 18. Chodila v zástěře a vypadala jako vnučka někoho, kdo se narodil vietnamské matce a německému otci... a do této chvíle mně přišla celkem v pořádku.

Když se na mě předtím dívala, musel jsem se smát, a ona se ptala, proč se směju, a já jí řekl, že mi je z ní veselo, a ona na to, že jsem Ježíšek. Začala mi tak říkat. Třeba u oběda se otočila a povídá: „Tentokrát jsi vypadal taky tak, jako tenkrát, a mně bylo jen dvacet...“ Tak jsem se zase musel smát, přišlo mi to originálně humorné.